

Aniversari

Neus Planelles

Capítulo 1

Estic a punt de plegar l'ordinador i posar-me a estudiar. Però hi ha algun factor extern que m'impedeix concentrar-me com cal. Sé que el meu veí te la finestra oberta i estudia per preparar-se per a les oposicions que es faran d'aquí dos mesos. Em sap mal molestar, està tan concentrat... però el dubte ja em menja el cap des fa diversos dies i no ho puc aguantar més. Ens distancien sis metres, li faig una senyal amb la mà dreta i ell obri la finestra. -Perdona que et molesti, Joan. Què estàs molt enfeinat? -No, de fet ja havia acabat. Va mentir, ell sempre tan educat i agradable. Els seus ulls color ametlla i els seus cabells arrissats i curts m'atrauen des que ma casa és al costat de la de Joan. Baixe dels núvols i li aclarisc: - Vaig a celebrar el meu aniversari divendres vinent amb alguns amics meus i m'encantaria que tu també vinguessis, si pots...Serà a la bocateria que duu la meua germana, i després podríem anar a una discoteca famosa on este cap de setmana l'entrada és gratuïta fins les tres de la matinada. -Segur que hi aniré. Confirma segur i decidit, sense a penes deixar-me temps d'acabar la frase. -Bé, tu t'ho penses, sé que estàs prou enfeinat amb les opos... -Tranquila, dona. No tinc tanta cosa com et penses. A més, em caus força bé. Estaré encantat d'assistir. -Va dir amb un somriure.

En eixe moment sona el meu mòbil. L'Eric m'ha enviat un "watsApp" explicant-me que m'ha de confessar que necessita un temps per a pensar si realment vol seguir sortint amb mi. Ara vol fer una pausa, que siguem només amics i que fem el que vulguem, que a ell no li sentarà malament. Realment no m'amoïna; si no hagués estat ell, d'aquí tres o quatre dies ho hauria fet jo.

Han passat dos dies i hui és el meu aniversari. Des d'aleshores no he rebut cap notícia de l'Eric ni ell s'ha preocupat per mi. Sóc feliç. Em centre en la festa que esta nit vaig a celebrar. Es fan les huit del vespre i, poc a poc, tots van acudint al bar, vestits informals. Sopem tranquil•lament, explicant anècdotes i rient, bevent i gaudint. Els entrepans són senzills; pernil i formatge. I el vi que ha portat la meua germana a propòsit, immillorable. Parlant i xerrant es fan les dotze de la nit i Eric no dóna senyals de vida. Tant em fa; m'he fet el propòsit de començar a sortir amb Joan eixa mateixa nit.

Tots anem a ma casa a vestir-nos com cal per a sortir. La majoria de noies porten falda o vestit i els nois camisa i corbata. Quan estem tots llests caminem cap al lloc de festa. Ho fem amb un pas uniforme i lent.

Les parelletes s'agafen de la cintura. Joan m'observa de fit a fit: -Que guapa estàs, Elena.-Gràcies. Tu si que estàs irreconeixible.- Li torne el compliment. -P... puc agafar-te... de la mà? Em sorprèn la pregunta, Joan pot apreciar el meu somriure. No li conteste però quan l'ajunta amb la meua, no li la rebutge.

Arribem al local de ball, és força gran, caben unes mil cinc-cents persones, i la música és marxosa i rockera. A mi m'encanta i a Joan sembla que també. Els dos anem cap a la barra i ens sentem en els tamborets. Demanem dues cerveses. Portem una hora coneixent-nos millor i hem perdut la resta de la colla. Tampoc importa on estan. Joan m'agafa la cara suaument, amb la mà esquerra, s'apropa a mi i vol fer-me un petó als llavis. En este moment estic flipant. Separa els llavis i pregunta si m'ha agradat. Li afirme un "sí" amb el cap. Trague uns quants glops del meu combinat i li faig una abraçada forta. Després li Hmire, observe la seua mirada. Ens separen tant sols uns centímetres. Incline el cap i ara li'l faig jo, el petó. No sé quanta estona hem estat així, però, poc a poc, els meus amics s'han anat acomiadant i ens hem quedat el meu nuvi Joan i jo sols. He mirat el rellotge i eren les sis de la matinada. Anem a sa casa que no hi ha ningú. La nit és màgica i no vull arrepreneir-me del que està passant. Ens quedem els dos dormits al seu sofà, jo damunt d'ell.